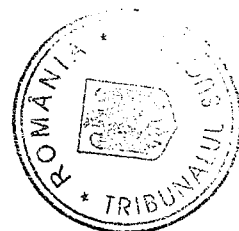

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA I CIVILĂ
DECIZIA NR. 146

Ședința publică din 30 ianuarie 2013

Președinte	Dumitraș Daniela
Judecător	Plăcintă Dochița
Judecător	Sas Laura
Grefier	Prodan Liliana

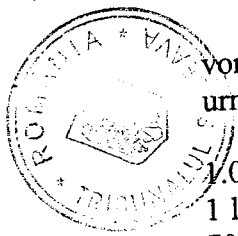
Pe rol pronunțarea asupra recursului declarat de pârâta Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători „CFR Călători” SA – Sucursala de Transport Feroviar de Călători Iași, cu sediul în Iași, str. Piața Gării nr. 1, corp B, împotriva sentinței nr. 2526 din 26 noiembrie 2012 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosarul nr. 9707/86/2012.

Dezbaterea asupra recursului au avut loc în ședința publică din 23 ianuarie 2013, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie și când, din lipsă de timp pentru deliberare, pronunțarea a fost amânată pentru astăzi 30 ianuarie 2013, ora 13,00.

C U R T E A,

Asupra recursului de față, constată:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Suceava sub nr. 9707/86/2012 la data de 31.07.2012, reclamantii Ababei Dănuț, Aburlăciței Vasile, Aganencei Ioan Cătălin, Alexa Samuil, Afrasinei Constantin, Asimionesei Virgil, Barboi Gheorghe Viorel, Bilius Ambrozie, Botezatu Dumitru, Branzac Dumitru, Calistru Liviu, Cazacu Corina Nicoleta, Cazacu Sorin, Cernodolea Dinu Sorin, Cioban Leonte, Ciomaga Cristian, Ciubotariu Dorel, Cojocaru Iulian Petru, Constantin Diana Gabriela, Constantin Dumitru, Cordunianu Maricel, Coman Traian, Covaliuc Cristinel Mihai, Crețu Constantin, Cușnir Marcel, Damian Constantin, Dranca Nicolai, Dumitrescu Dan, Dutuc Ioan, Filote Cristin, Gafencu Vasile, Georgian Constantin, Gherasim Silvia, Ghica Gică, Grab Liviu, Grab Marcela, Grigoraș Costică, Grosieru Dănuț, Grosu Marius Viorel, Gurgute Maria, Hopulele Viorel, Holeiciuc Mircea, Huzdup Vasile, Ichim Gheorghe, Ioniță Mihai, Ipsalat Florin, Irimiciuc Marius Daniel, Jureschi Vasile, Lavric Ionel, Maga Ioan Cristian, Maria Neculai, Masapiuc Adrian, Maxim Constantin, Miniciuna Dan, Moroșan Vlademir, Moruz Constantin Cristian, Nemesniciuc Emil, Pavăl Ioan, Penciu Alexandru Cristin, Plămadă Viorel, Popovici Gheorghe, Prelipceanu Gabriel, Prelipcian Viorel Adrian, Pricopaș Mihai, Puha Gică Stelică, Rădăuceanu Gheorghe, Rotariu Sanda Lăcrămioara, Saicu Daniel, Sburlea Cornel Valentin, Schipor Ioan, Schipor Florin, Scovronschi Mihai, Semean Valerică Cristian, Simion Gheorghe, Sofian Vasile, Sofronia Cristi Constantin, Solovan Nicolai, Tarâță Radu, Tipa Gheorghe Alexandru, Tolea Manuela Elena, Turculeț Nicolai, Vasilache Angela, Vornicu Cornelia, Zaharia Nicolae, Zaharia Relu, Luca Gheorghe Benoni, Găgilă Lucian Ion toți prin reprezentant legal Sindicatul Mecanicilor de Călători din Depoul de Locomotive Suceava Nord, în contradictoriu cu SOCIETATEA NAȚIONALĂ DE TRANSPORT FEROVIAI DE CĂLĂTORI "CFR CĂLĂTORI" SA BUCUREȘTI, B-dul Dinicu Golescu nr.38, sector 1, SUCURSALA DE TRANSPORT FEROVIAI DE CĂLĂTORI IAȘI, str. Nicolae Iorga nr. 2, județ Iași, au solicitat să fie obligate pârătele la calcularea și plata diferențelor dintre drepturile salariale calculate în raport de salariul de bază minim brut de 700 lei pentru perioada 1.08.2009 – 31.12.2011, sume ce

vor fi actualizate cu rata inflației și menționarea salariului și a sporurilor ce vor rezulta în urma recalculării, în cartelele de muncă.

În motivarea cererii au arătat că pârâta avea obligația ca, începând cu data de 1.08.2009, să stabilească valoarea salariului minim brut pentru clasa 1 de salarizare din Anexa 1 la CCM la nivel de Societate națională de transport feroviar de călători CFR Călători SA la 700 lei, așa cum era prevăzut de art. 41 alin. 3 din CCM Unic la nivel de ramură transporturi. În conformitate cu prevederile art. 3 alin. 1 din același CCM „clauzele prezentului contract colectiv de muncă la ramura transporturi produc efecte pentru toți salariații încadrați în unitățile de transporturi și activități conexe din țară, indiferent de structura capitalului acestora”.

Pârâta avea obligația achitării acestor drepturi în baza prevederilor legale cuprinse în CCM, cât și în Codul muncii. Potrivit CCM la nivel de ramură transporturi, valabil pe anii 2008 – 2010, art. 4 (2), valabilitatea acestui contract se prelungește până la încheierea unui nou contract, dar nu mai mult de 12 luni, respectiv încă un an calendaristic, astfel încât acest contract era valabil și în anul 2011.

De asemenea, au arătat că drepturile solicitate sunt drepturi de natură salarială așa cum prevedea art. 154 din Codul muncii valabil în acea perioadă, potrivit căruia astfel de cereri pot fi formulate în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune.

Pârâtele nu au plătit aceste drepturi, încălcând dispozițiile art. 40 alin. 2 lit. c valabil în perioada respectivă, precum și ale art. 263 alin. 4 din Codul muncii valabile în perioada de referință.

Prin neplata drepturilor pretinse, s-a produs reclamanților un prejudiciu material constând în contravaloarea diferențelor de drepturi salariale calculate în raport de salariul de bază minim brut de 700 lei, prejudiciu pe care angajatorul este dator să îl acopere în temeiul art. 269 din Codul muncii, valabil în acea perioadă.

Reclamanții au solicitat ca instanța să aibă în vedere și prevederile art. 229 alin. 4 din Codul muncii, potrivit cărora legea părților este constituită de contractele colective de muncă, iar potrivit dispozițiilor art. 148 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social „executarea contractului colectiv de muncă este obligatorie pentru părți, iar neîndeplinirea obligațiilor asumate prin contractul colectiv de muncă atrage răspunderea părților care se fac vinovate de aceasta”. În conformitate cu art. 40 alin. 2 lit. c din Codul muncii valabil în acea perioadă, precum și în cel prezent, pârâtelor le revine obligația de a acorda salariaților drepturile ce decurg din contractul colectiv de muncă aplicabil.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 40 alin. 2 lit. c, art. 283 alin. 1 lit. c, art. 155, art. 156 din Codul muncii; art. 3, 41 alin. 3, 42 alin. 1 lit. a din CCM unic la nivel de ramură transporturi, Legea nr. 62/2011, precum și alte dispoziții incidente în cauză.

Prin întâmpinare, prim pârâta a invocat excepția prescripției dreptului la acțiune prevăzută de art. 268 alin. 1 lit. e Codul muncii, considerând că dreptul solicitat de reclamanți nu este un drept de natură salarială, ci un drept stabilit prin clauzele contractului colectiv de muncă, cu un regim juridic distinct.

Pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată.

În drept, pârâta a invocat dispozițiile art. 115 și următoarele din Codul de procedură civilă, prevederile Codului muncii, CCM valabil pe anii 2009 – 2012 al CFR Călători.

Prin sentința nr. 2526 din 26 noiembrie 2012, Tribunalul Suceava a respins excepția privind prescripția dreptului material la acțiune invocată de pârâtă, ca nefondată; a admis acțiunea precizată și a obligat pârâta să plătească fiecărui reclamant diferența dintre salariul de bază minim brut de 700 lei și salariul brut efectiv plătit, pentru perioada 1.08.2009 – 31.12.2011, sume ce se vor actualiza în funcție de indicele de inflație de la data efectuării plății, a obligat pârâta la plata dobânzilor legale aferente drepturilor salariale neachitate, calculată începând cu data introducerii acțiunii și până la data plății efective; a obligat pârâta să plătească reclamanților suma de 1500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele:

În ceea ce privește excepția prescripției dreptului material la acțiune al reclamanților, tribunalul a reținut că drepturile solicitate în speță sunt drepturi bănești, de natură salarială, iar

termenul pentru formularea unor astfel de cereri este de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, conform dispozițiilor art. 268 alin. 1 lit. c din Codul muncii. Față de data introducerii acțiunii, 31.07.2012, și de perioada pentru care se solicită diferențele de drepturi salariale: - 1.08.2009 – 31.12.2011, cererea reclamantilor a fost formulată înăuntrul termenului de 3 ani, reglementat de lege.

Pe fondul cauzei, tribunalul a reținut că reclamantii sunt salariații societății pârâte, așa cum rezultă din contractele individuale de muncă și actele adiționale la contractele individuale de muncă depuse la dosar.

Prin cererea de față reclamantii solicită obligarea angajatoarei pârâte să le plătească fiecăruia diferența dintre salariul de bază **minim brut** de 700 lei și salariul efectiv plătit pentru perioada 1.08.2009 – 31.12.2011, actualizat cu **indicele de inflație, precum și dobânda legală** aferentă.

Reclamantii își întemeiază pretențiile pe **prevederile Contractului colectiv de muncă** la nivel de ramură transporturi pe anii 2008 – 2010, **prelungit cu 12 luni, înregistrat la Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse sub nr. 722/24.01.2008 și care produce efecte, conform art. 123, în toate unitățile nominalizate în anexa 5, printre care și pârâta SNTFC CFR Călători SA București.**

Conform art. 241 alin. 1 lit. c) din Codul Muncii, în forma în vigoare la data nașterii raporturilor juridice, clauzele contractelor colective de muncă produc efecte pentru toți salariații încadrați la toți angajatorii din ramura de activitate pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă la acest nivel. Rezultă, așadar, că prevederile contractului colectiv de muncă unic la nivel de ramură transporturi, înregistrat la Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse sub nr. 722/24.01.2008, pentru anii 2008 - 2010, este aplicabil reclamantilor.

Potrivit art. 41 alin. 3 lit. b din Contractul colectiv de muncă unic la nivel de Ramură Transporturi „salariul de bază minim brut la nivelul ramurii transporturi, valabil de la data de 01.01.2008 și negociat pentru un program complet de lucru de 170 ore medie/lună este de 700 lei, adică 4, 12 lei/ oră, salariul fiind stabilit fără alte sporuri, adaosuri ori indemnizații incluse în acesta”.

Același art. 41 alin. 3, la lit. b prevede că: „părțile implicate în negocierile colective la nivel de grup de unități și unitate, vor lua ca bază de la care pornesc negocierile valoarea salariului minim brut la nivel de ramură transporturi...”.

Din cuprinsul contractului colectiv de muncă pentru anii 2009 – 2010 al SNTFC „CFR Călători” SA, înregistrat la D.M.I.S. a Municipiului București sub nr. 2572/4.06.2009 și a actului adițional înregistrat sub nr. 1708/21.04.2010 rezultă că pârâta le-a acordat reclamantilor în perioada 1.08.2009 – 31.04.2010 un salariu brut de 570 lei, iar în perioada 1.05.2010 – 31.12.2011 un salariu brut minim de 600 lei, cu încălcarea prevederilor art. 238 alin. 1 din Codul muncii, forma în vigoare la data speței.

Astfel, potrivit art. 238 alin. 1 din Codul Muncii „contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele de muncă încheiate la nivel superior”.

Întrucât contractul colectiv de muncă la nivelul pârâtei contravine dispozițiilor art. 238 alin. 1 din Codul Muncii, deoarece conține clauze care stabilesc drepturi salariale la un nivel inferior celui stabilit prin contractul colectiv de muncă unic la nivel de ramură transporturi, iar contractul colectiv de muncă unic la nivel de ramură transporturi produce efecte, conform art. 241 alin. 1 lit. c din Codul Muncii coroborat cu art. 123 din acest contract, pentru toți salariații pârâtei, rezultă că reclamantii sunt îndreptățiți la plata diferenței dintre salariul de bază minim brut de 570 lei și, respectiv, de 600 lei plătit de pârâtă și salariul de bază minim brut de 700 lei pe care trebuia să îl plătească pârâta pe perioada 1.08.2009 – 31.12.2011.

Potrivit art. 154 din Codul Muncii, în forma în vigoare la data nașterii raportului juridic, salariul reprezintă contraprestația muncii depuse de salariat în baza contractului individual de muncă, iar conform art. 155 din același cod, salariul cuprinde salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri.

De asemenea, conform art. 55 alin. 1 din Codul Fiscal, în forma în vigoare la data nașterii raporturilor juridice, sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani și /sau în natură obținute de o persoană fizică ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă sau a unui statut special prevăzut de lege, indiferent de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care ele se acordă, inclusiv indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă.

Conform art. 40 alin. 2 din Codul Muncii în forma în vigoare aplicabilă speței, angajatorul are obligația de a acorda salariaților toate drepturile ce decurg din contractele individuale și colective de muncă.

De asemenea, conform art. 241 alin. 1 lit. b din Codul Muncii, clauzele contractelor colective de muncă produc efecte pentru toți salariații încadrați la angajatorii care fac parte din grupul de angajatori pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă la acest nivel.

În același sens sunt și dispozițiile art. 127 din Contractul colectiv de muncă la nivel de grup de unități din transportul feroviar, anume că acest contract se aplică unităților din anexa nr. 4, în care la pct. 1 este trecută pârâta Compania Națională CFR SA București.

Actualizarea cu indicele de inflație se justifică prin necesitatea unei corelații a salariului real cu salariul nominal de care ar fi beneficiat reclamantii la momentul în care angajatorul le datora drepturile salariale pretinse și momentul în care aceste sume vor putea intra efectiv în patrimoniul beneficiarilor, știut fiind că funcția principală a indexării este aceea de atenuare a efectelor inflației asupra nivelului de trai.

Referitor la plata dobânzilor legale aferente drepturilor salariale neachitate, prima instanță a reținut că cererea reclamantilor este fondată, deoarece raporturile de dreptul muncii se circumscriu raporturilor de drept civil. Pe cale de consecință, dincolo de particularitățile raporturilor juridice specifice dreptului muncii, în măsura în care nu se abrogă în mod expres, sunt și rămân aplicabile regulile de drept comun ale dreptului civil. De altfel, chiar în dispozițiile art. 166 alin. 4 din Codul muncii legiuitorul a stabilit că întârzierea nejustificată a plății salariului sau neplata acestuia poate determina obligarea angajatorului la plata de daune interese pentru repararea prejudiciului salariatului. Definiția daunelor interese nu este dată în dispozițiile Codului muncii, ceea ce îndreptățește coroborarea acestui text legal cu cele civile, care lămuresc sau conturează sfera noțiunii de daune – interese.

Potrivit dispozițiilor art. 1088 Cod civil, la obligațiile care au ca obiect o sumă oarecare, salariul reprezentând suma de bani pe care angajatorul este obligat să o plătească cu titlu de contra prestație specifică și necesară pentru prestarea muncii, daunele interese, la care se referă generic dispozițiile art. 166 alin. 4 din Codul muncii, nu pot cuprinde decât dobânda legală.

Prin urmare, reținând că salariul reprezintă o obligație de plată a unei sume de bani, că există posibilitatea legală de acordare a unor daune-interese pentru acoperirea prejudiciului cauzat prin neplata drepturilor salariale, conform dispozițiilor art. 166 alin. 4 din Codul muncii, că art. 1088 Cod civil reglementează explicit în ce constau daunele – interese pentru neexecutarea (neplata salariului integral echivalând din punct de vedere al efectelor juridice cu o neexecutare, chiar dacă parțială, a obligațiilor), nu există nici un impediment legal pentru acordarea dobânzii legale civile în cuantumul reglementat de dispozițiile Ordonanței nr. 13/2011.

Dacă s-ar refuza recunoașterea dreptului de reactualizare a drepturilor salariale restante, s-ar consimți implicit la micșorarea părții din salariu rămasă neachitată, preferându-se o abordare minimalistă a conceptului de salariu, cu ignorarea inacceptabilă a semnificației celei mai importante a acestuia, și anume faptul că salariul este reflectarea puterii de cumpărare a salariatului.

Salariul nu reprezintă doar o sumă de bani primită periodic, ci este, înainte de orice, o valoare economică ce trebuie să rămână neschimbată, câtă vreme nu au fost inițiate și finalizate negocieri cu privire la eventuale diminuări salariale.

În privința cumulului cu dobânda legală, reținând că nici o dispoziție legală nu interzice acest cumul, că, din motivele mai sus expuse acest cumul nu poate reprezenta o dublă acoperire a aceluiași prejudiciu, instanța a apreciat că acordarea dobânzii, pe deplin legitimată juridic de dispozițiile coroborate ale art. 166 alin. 1, 253 din Codul muncii, art. 1088 Cod civil și art. 2,3 din OG nr. 13/2011, urmărește acoperirea prejudiciului suferit de salariat, respectiv imposibilitatea acestuia de a economisi sau folosi banii datorati pentru achiziționarea unor bunuri și produse.

Ca parte căzută în pretenții, în temeiul dispozițiilor art. 274 Cod procedură civilă, pârâta a fost obligată la plata cheltuielilor de judecată avansate de reclamant, constând în onorariu avocat.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs, în termen legal, pârâta, invocând dispozițiile art. 304 pct. 8 și 9 Cod procedură civilă.

În dezvoltarea motivelor a arătat că potrivit dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. d) din Codul Muncii "cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate pe toată durata existenței contractului, în cazul în care se solicită constatarea nulității unui contract colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia".

Contractul Colectiv de Muncă pe anii 2009-2010, încheiat la nivelul C.F.R. Călători S.A. și înregistrat la M.M.S.S.F.-D.M.P.S. sub nr. 2572/04.06.2009, s-a aplicat pentru perioada 04.06.2009 până la 31.01.2011.

Așadar, cererea reclamantilor ar fi fost întemeiată dacă aceștia solicitau salarizarea prevăzută în Anexa nr. I la Contractele Colective de Muncă încheiate la nivelul C.F.R. Călători pe anii 2009-2010 pe durata valabilității acestora, ori, față de momentul introducerii acțiunii, respectiv 31.07.2012, a expirat Contractul Colectiv de Muncă la nivel de unitate pe anii 2009-2010 și 2010 - 2011.

Raportat la dispozițiile art. 247 din Codul muncii, obligația legală de a aplica dispozițiile contractului colectiv de muncă încheiat la nivel superior incumbă doar în cazul în care la nivel de angajator nu există încheiat contract colectiv de muncă.

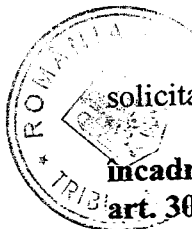
În conformitate cu dispozițiile art. 37 din Codul Muncii „drepturile și obligațiile privind relațiile de muncă dintre angajator și salariat se stabilesc prin negociere, în cadrul contractelor colective de muncă și al contractelor individuale de muncă”.

Salariul fiind un drept de natură consensuală și supus negocierii, atâta timp cât pentru perioada 01.01.2008-28.02.2009 au existat încheiate la nivel de unitate contracte colective de muncă, unde în Anexa nr. 1 s-a stabilit de către părțile semnatare nivelul clasei 1 de salarizare, obligarea sa la înlocuirea acesteia cu valoarea prevăzută de art. 41 alin. (3) lit. a) din Contractul colectiv de muncă unic la nivel de ramura transporturi pe anii 2008-2010 este netemeinică și nelegală. Orice contract colectiv de muncă presupune autonomia de voință a partenerilor sociali între care se încheie, în aplicarea principiului libertății contractuale. Potrivit art. 236 alin. (4) din Codul Muncii "contractul colectiv de muncă încheiat cu respectarea dispozițiilor legale constituie legea părților." Din acest text rezultă că un contract colectiv de muncă poate fi izvor de drepturi și obligații numai dacă se înscrie în limitele legii, în caz contrar clauzele negociate neproducând efecte juridice.

Dacă instanța ar admite contrariul, acest lucru ar echivala cu a admite ca părțile unui contract colectiv de muncă la nivel de unitate pot negocia drepturi de natură salarială fără nici un fel de limită, ca lege a părților, având eficiență chiar cu încălcarea legii.

A precizat că, pentru fiecare modificare a salariului de bază, reclamantii au semnat acte adiționale la contractele individuale de muncă, în urma negocierilor între administrație și reprezentanții salariaților privind modificarea salariului de bază minim brut la SNTFC "CFR Călători" SA.

Cererea de acordare cumulată a inflației și dobânzii legale este nefondată, întrucât nu este admisibil cumulul respectiv, deoarece cuantumul actualizării în funcție de inflație este inclus în cel al dobânzii și ar însemna să se repare de două ori aceleași prejudiciu.

Legal citați, reclamantii prin reprezentant legal au formulat întâmpinare, prin care au solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Examinând sentința atacată prin prisma criticilor formulate de pârâtă, care se încadrează în dispozițiile art. 304 oct. 9 Cod procedură civilă, în raport și de dispozițiile art. 304 Cod procedură civilă, Curtea reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 11 al. 1 lit. c din Legea nr. 130/1996 în vigoare la data încheierii Contractului Colectiv de Muncă la Nivel de Ramură Transporturi pe anii 2008-2010, clauzele contractelor colective de muncă produc efecte pentru toți salariații încadrați în toate unitățile care fac parte din ramura de activitate pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă.

Potrivit art. 13 din același act normativ „părțile au obligația să precizeze, în fiecare contract colectiv de muncă încheiat la nivel de grup de unități și de ramură de activitate, unitățile în cadrul cărora se aplică clauzele negociate. În cazul contractelor colective de muncă încheiate la nivelul ramurilor de activitate, unitățile componente ale acestora se stabilesc și se precizează de către părțile care negociază contractul colectiv de muncă, cu respectarea prevederilor prezentei legi.”

În Anexa 5 la Contractul Colectiv de Muncă la Nivel de Ramură Transporturi pe anii 2008-2010, înregistrat la Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse sub nr. 722/03/24.01.2008, părțile au stabilit că această convenție se aplică și Companiei Naționale C.F.R. S.A. – București. Ca urmare, **sustinerile recurente în sensul că respectivul contract nu i se aplică sunt nefondate.**

Potrivit dispozițiilor art. 4 al. 1 din Contractul colectiv de muncă unic la nivel de ramură transporturi pe anii 2008 – 2010, acest contract se aplică până la data de 31 decembrie 2010 inclusiv, cu posibilitatea revizuirii anuale, la nivel de unitate acesta producând efecte pe an calendaristic.

Aliniatul 2 al acestui articol prevede că valabilitatea contractului se prelungește „până la încheierea unui nou contract, dar nu mai mult de 12 luni, respectiv încă un an calendaristic” dacă niciuna din părți nu îl denunță cu 30 de zile înainte de expirarea perioadei pentru care a fost încheiat. Cum în speță nu s-a făcut dovada unei astfel de denunțări, în mod corect prima instanță a reținut incidența dispozițiilor Contractului colectiv de muncă la nivel de ramură transportatori din anii 2008 – 2010 până la 31 decembrie 2011.

Potrivit dispozițiilor art. 1088 din vechiul Cod civil, reținute de prima instanță, „la obligațiile care au drept obiect o sumă oarecare, daunele interese pentru neexecutare nu pot cuprinde decât dobânda legală, afară de regulile speciale în materie de comerț, de fidejusiune și societate. Aceste daune-interese se cuvin fără ca creditorul să fie ținut a justifica despre vreo pagubă; nu sunt debite decât din ziua cererii în judecată, afară de cazurile în care, după lege, dobânda curge de drept”.

Făcând o corectă aplicare a acestor dispoziții legale, prima instanță a obligat pârâta la plata dobânzii legale cu începere de la data introducerii cererii de chemare în judecată.

Este, de asemenea, justă argumentarea instanței de fond cu referire la actualizarea sumelor pretinse de reclamantii cu indicele de inflație, câtă vreme prin aceasta se urmărește păstrarea valorii reale a obligațiilor bănești.

În ce privește însă posibilitatea cumulului dobânzii legale cu inflația, Curtea apreciază că argumentul primei instanțe, potrivit căruia nici o dispoziție legală nu îl interzice, nu este suficient pentru a justifica o astfel de măsură.

Natura juridică a dobânzii legale este aceea de sancțiune a neîndeplinirii obligației de plată. În accepțiunea dispozițiilor art. 1088 din vechiul Cod civil și art. 166 alin. 4 din Codul muncii (reținute de prima instanță), daunele – interese au menirea de a acoperi prejudiciul suferit de creditor prin neîndeplinirea de către debitor a obligației de plată și nu pot cuprinde decât dobânda legală. Conform tezei ultime a textului citat al art. 1088 Cod civil, aceste daune-interese nu pot fi acordate în speță „decât din ziua cererii în judecată”.

În același sens sunt și dispozițiile art. 1522 alin.(1) și 1535 alin (1) din Noul Cod civil, potrivit cărora debitorul poate fi pus în întârziere de către creditor fie printr-o notificare scrisă, prin care îi solicită executarea obligației, fie prin cererea de chemare în judecată, iar daunele

moratorii, în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, sunt datorate în cuantumul stipulat de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege.

Prin urmare, în interpretarea și aplicarea acestor dispoziții legale, Curtea reține că prejudiciul suferit de reclamanti prin neplata de către pârâtă a drepturilor salariale în cuantumul prevăzut de dispozițiile art. 41 alin. 3 din CCM unic la nivel de ramură transporturi este acoperit prin actualizarea sumelor datorate cu indicii de inflație până la data cererii de chemare în judecată, dată de la care pârâta datorează dobânda legală aplicată la sumele rezultate.

În principiu, dobânda legală cuprinde și rata inflației. Dobânda fiind definită ca fiind „prețul plătit pentru folosirea capitalului”, „prețul de echilibru al cererii globale de capital și ofertei de capital de pe piață” sau ca „prețul plătit banilor de azi exprimat în banii de mâine”, nivelul său este influențat de „erodarea monetară”, respectiv de rata inflației.

Drept urmare, Curtea, reținând incidența dispozițiilor art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, urmează a admite recursul declarat de pârâtă și a modifica parțial sentința atacată în sensul arătat.

Pentru aceste motive, văzând și dispozițiile art. 312 alin. 1-4 Cod procedură civilă, Curtea,

**Pentru aceste motive,
În numele Legii,
D E C I D E:**

Admite recursul declarat de pârâta Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători „CFR Călători” SA – Sucursala de Transport Feroviar de Călători Iași, cu sediul în Iași, str. Piața Gării nr. 1, corp B, împotriva sentinței nr. 2526 din 26 noiembrie 2012 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosarul nr. 9707/86/2012.

Modifică în parte sentința civilă nr. 2526 din 26 noiembrie 2012 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosarul nr. 9707/86/2012 în sensul că:

Obligă pârâta la plata diferențelor de drepturi salariale, actualizate în raport de indicii de inflație, până la data de 6 septembrie 2012 și la plata dobânzii legale de la data de 7 septembrie 2012.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței care nu sunt contrare prezentei decizii.
Irevocabilă.

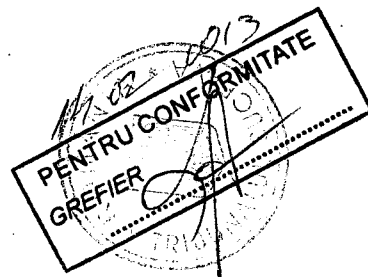
Pronunțată în ședința publică din 30 ianuarie 2013.

Președinte,

Judecători,

Grefier,

Red.P.I.D.
Jud.fond: Nadia Mina Codău
Tehnored.P.L.
2ex/06.02.2013

7